

иѣши. Напрѣдъ показваше пѣтя, на чърникавъ конь, лихъ казакъ съ сабя и пива, на дръвчето на която се развѣваше червенъ флагъ. Рѣдомъ съ дѣвицата Хариклия се рисуваше възсѣдналъ на черенъ арабски аждерханъ мюлязими́на, казашки офицеринъ, който гугукаше като гължбъ. Той ту се отдалѣчаваше, ту се доближаваше и все гугукаше. Настоящій господарскій синъ, тѣнакъ като кашикъ, примѣненъ и пристѣгватъ вато петербургско конте. Амазовката попска сестра сѣщо е сухичка; тѣ си приличатъ единъ на другъ. Подиръ мюлязими́на ѣдваше вѣстовойтъ казакъ, а подиръ кеврана вървахя, на червеникави конѣ, още трима казака, всичкитѣ съ сабли, съ пики и съ червени на тѣхъ флагове.

Народа ги глѣлаше съ любопитство когато тѣ минуваха прѣвъ Клудохоръ. Тѣ се връщаха отъ свадбата, но не бѣха весели. Мюлязими́на, приятель на семейството на свѣщенника, водяше своитѣ казаци въ Едрене. Любезнѣитѣ младѣ челоуѣкъ направи забиколка за да испрати своитѣ познайници до Тунджа.—Отвждъ Тунджа, подъ дърветата, похапнаха и се распростиха. Казаци́тѣ трѣгнаха по равнината на-лѣво, а кеврана потѣгли надѣсно въ горитѣ и яроветѣ.

Въ числото на калугеритѣ бѣше прѣоблѣченъ въ калугерски дрѣхи Данко Котленскій. Нему бѣха извѣстни всичкитѣ приключения на нейковската дѣвойка, и тя знаеше кой бѣше той. Вѣводата ѣ разказа всичко и довѣри ѣ Данка, както прѣди ѣ довѣри Хаджи Димитра.

— Тѣ сѣ твои людѣе, моя свѣто дѣвойке, тѣ сѣ бѣлгарски юаце. Авъ съмъ хайдутинъ, отъ мене юнакъ нѣма да излѣе; по заповѣлъ на господаря вѣлка нѣма да отиде на ловъ за диричъ; както и да го ласкаятъ и да го учатъ, него го тѣгли все въ гората. Така ше направя и азъ съ моето вѣводство: ще го захвърля къмъ дяволитѣ за каквото и да е хайдушко дѣло. Авъ съмъ готовъ да служа съ васъ на Бѣлгаря, но азъ не мога да се проникна съ вашата любовь за Бѣлгария, а комитетитѣ нѣма да ме прѣправятъ, макаръ и да ме обсипатъ съ злато. Съ каквото чорупката ще се покрие въ младость, на това тя ще мирише на старость. Нито моята бѣдна Ирина,